

του Ναπολέον Α'. ό μέγας, καταβλάν
20 θρόνου, Βασιλέων, και είτ'α

Τήν γ'ην παίξας τήν γ'ην χάσας εις τοῦ Οὐατερλῶ
(τήν μάχην.

δεν έκρημνίσθη εις τὰ κάτω τοῦ ἡμι-
σφαίριου ὅσον ὑψώθη εις τὰ μεσουρά-
μα τῆς δόξης τὰ ἐπὶ τοῦ ἄνω ;

Ποία πτώσις ! ό νοῦς φρίττει! ό κρημνός τῆς
(πτώσεως του
Ἰσας με τόν κολοφῶνα, ἴσας τῆς ὑψώσεώς του.

Οἱ Νηπολεοντίδαι μόνα αὐτοκρατορικά
διαδήματα φοροῦσιν, ἀλλ' οὐδέποτε εις
αὐτοκρατορικὴν κλίνην ἀποθνήσκουσιν.
Ὅποῖον τὸ πεπωμένον !

[ἀκολουθεῖ]

ΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Περὶ ποιητῶν σήμερον ό λόγος, φι-
λόφρονες ἀναγνώσται καὶ θελκτήριοι ἀ-
ναγνώστριαι. Ἀρκούντως ἐν τοῖς προη-
γουμένοις φυλλαδίοις ἐπησχόλησεν ἡμᾶς
θετικὸς ἄνθρωπος* ὃς ἀφιερῶσωμεν λοι-
πὴν μίαν σελίδα τοῦ μικροῦ τούτου
λευκώματος εἰς τὸ, καίπερ ἀδεξίως σκι-
αγραφηθὲν, συμπαθὲς ὅμως σύμπλεγμα
τῶν ὄντων ἐκείνων, — ἅπερ οἱ ἄλλοι ἄν-
θρωποι περιφρονητικῶς ἐνίστε ὀνομάζου-
σι ποιητὰς, — τῶν ἀληθῶν ἐκείνων
ἐλευθέρων τεκτόνων τῆς φύσε-
ως, τῶν οἰκοδομούντων τὸν ἰδεώδη ναὸν
τῆς ἀνθρωπίνης μακαριότητος. Ἐπιτυχῆς
ἡ προσπάθεια ἡ παραβολή ! Ὡς οἱ ἐλεύθεροι
τέκτονες, περιβάλλονται καὶ οὗτοι τ' ἀνε-
κρίναστα μυσθήρια τῶν ἀρχετύπων τῶν
οἱ ἐλεύθεροι τέκτονες, ἐξωτερικεύουσι
καὶ οὗτοι τὰς ιδέας τῶν δι' εἰκόνων καὶ
ἀλληγοριῶν, ὡς ἐκεῖνοι δι' ἐμβλημάτων
καὶ συμβόλων* ὡς οἱ ἐλεύθεροι τέκτονες,
ἀντρεπτοῦσιν ἀπὸ παντὸς βεβήλου ὄμμα-
τος τὸν ἰδιαίτερον τῆς θρησκείας των

ZAK. ANΘ. ΕΤΟΣ Α.

τύπον* καὶ ὡς ἐκεῖνοι θλίβουσι καὶ οὗτοι
ἀλλήλων μυστηριωδῶς τὴν χεῖρα, ἡ
συμβολικῶς ἀλλήλους νεύουσιν, ἴσως πρὸς
ἀμοιβαίαν ἐναντι τῆς ἀναισθησίας τῶν
πολλῶν ἐνθάρρυνσιν.

Ω ! μὴ τοὺς περιφρονήσητε ποτὲ τοὺς
μεγάλους τούτους πρᾶφρονες, οἰκτιρ-
μονες ἀναγνώστριαι ! Μὴ φρεσθῆτε τὴν
ἐνίστε σκαίαν αὐτῶν συμπεριφορὰν, μὴ
κακίσητε τὴν ἀλλόκοτον αὐτῶν περιδο-
λὴν ! Ἐὰν, ἀψηφούντες τὴν οἰκουμένην
ἄπασαν, ἐρυθριάσωσιν ἐνώπιον ὑμῶν, μὴ
τοὺς ἀποθαρρύνητε διὰ τοῦ παγεροῦ τῆς
χλεύης μειδιάματος* ἐὰν, ἀτίθαστοι ἐ-
νώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν στοιχείων,
τρέμωσιν εἰς ὑμᾶς μόνον ἐμβλέποντες,
στηρίξατε τὴν σφάλλουσαν πορείαν των*
ἂν, ἀποσπάσαντες τὸν κερχυὸν τοῦ οὐ-
ρανοῦ, κλίνωσιν ἐνώπιον ὑμῶν τὸ γόνυ,
ἐγείρατε αὐτοὺς καὶ παρηγορήσατε. Οὗτοι
εἰσὶν οἱ διερμηνεῖς τῆς ἀνθρωπότητος
πρὸς τὴν φύσιν, καὶ ταύτης πρὸς ἐκεί-
νην* οὗτοι εἰσὶν οἱ πρόσκοποι τῆς πρὸς
ἀνεύρεσιν τῆς πρώτης αὐτῆς κοιτίδος ἀ-
δοιπορούσης ἀνθρωπότητος* οὗτοι εἰσὶν
οἱ τὴν λέξιν ὑμῶν πολλάκις μεταβά-
λόντες εἰς ἄσμα, τὸ δάκρυ εἰς μαργα-
ρίτην, τὸ μειδίαμα εἰς τὴν ἡδὺ νέαν
κτίσεως. Κληρονομήσαντες πρᾶ τοῦ
Πλάστου μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων
τὴν ιδιότητα τοῦ δημιουργεῖν, δημιουρ-
γοῦσι καὶ οὗτοι νέους κόσμους καταρρέον-
τας, φεῦ ! καὶ κρημνιζομένους ὑπὸ τὴν ἀδυ-
σώπητον πνοὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας.

Εἵπομεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι μ. ἄ. λ.
λοῦν τῶν ἄλλων ἐκλιτρονόμησαν τὴν
δύναμιν τοῦ δημιουργεῖν, καθότι ἅπαντες
σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι ἐσμὲν, ὑπῆρξαμεν, ἡ
ἐσόμεθα ποτε ποιηταί. Ὅταν, πεφιλημέ-
νε ἀναγνώστα, μετὰ μακροχρόνιον καὶ
ἐναγώνιον προσδοκίαν, ἐθλιψας τὴν χεῖρα
τῆς λατρευομένης ἐκείνης παρθένου, ἥτις
διὰ τῆς καλλονῆς σοὶ ἀπεθέωσε τὴν φύ-
σιν, καὶ διὰ τοῦ ἔρωτος σοὶ ἀπεκάλυψε
τὴν αἰωνιότητα* ὅτε αἱ τρίχες τῆς κε-
φαλῆς της, ἀκροθιγῶς τὸ μέτωπόν σου
ψάσασαι, σοὶ μετέδωκ'α τὴν ἡδυπαθῆ

ἐκείνην φρικίᾳσιν, τὸ λεπτὸν ἐκείνο ῥιγος, ὅπερ βεβαίως ἠσθάνθη ὁ πρωτόπλαστος, ὅτε ὁ Πλάστης ἐνεφύσῃ αὐτῷ τὴν ψυχὴν ὅτε τέλος τὰ χεῖλη σου ἠγγίσαν τὰ ἰδικά της, καὶ μετὰ τὴν μετάληψιν ἐκείνην τῆς καρδίας, ἔστρεψας ἐκπληκτος περὶ σὲ τὸ ὄμμα, ὥσει ἀπορῶν ὅτι τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα ἔτι σὲ ἐκύκλουν—ὦ! βεβαίως, ἥσο ποιητῆς, μέγιστος ποιητῆς κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην! Εὐτυχὴς ἡ ἀνθρωπότης, ἔαν κατὰ τὴν τρισμακάριαν ἐκείνην ὥραν ἡδύνατο νὰ ἐνσωματώσῃ, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τοῦ λόγου τὰ ἐν τῇ πυρρυσύσῃ διανοίᾳ σου συνωστιζόμενα ἰνδάλματα!

Ἰπάρχουσιν ὅμως ἄνθρωποι, οἵτινες ἐν δεδομέναις στιγμαῖς, ἀντὶ νὰ κρυβῶσιν ἐν τῇ σιγῇ τοῦ μονήρους δωματίου των, ἢ ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἑξαμύθου δένδρου ὅπως στιχουργήσωσιν, ἀνελίσσουσιν ἐνώπιον βεβήλων ὀμμάτων τὰς φάσεις ἀπάσας τοῦ μεγάλου ἐκείνου παρροξισμοῦ, ὃν ὀνομάζομεν ἔμπνευσιν. Τί νες εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι; Εἰσὶν ἄρα γε θεόπνευστοι ἱεροφάνται σοδοῦντες ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς θρόνου καὶ ἐντεῦθεν διδάσκοντες καὶ ποδηγετοῦντες τὴν ἀνθρωπότητα, ἢ ἄλλαι ἀργυρώνητοι Πυθίαι καθήμεναι ἐπὶ θεατρικοῦ ποδώματος, φρενητιῶσαι, κρυχαζούσαι, κλαίουσαι καὶ ἱεροσύλως ρίπτουσαι εἰς τὴν ἀμουσον τύρβην τῶν ἀκροωμένων τὰ ῥάκη τῆς τέχνης; Ἐὰν δὲ τοιοῦτοι ᾖσι, πρέπει ν' ἀποκηρύξωμεν τοὺς ἀσέμνους τούτους; λειτουργοὺς τοὺς ἐκπορευόμενους τὴν φαντασίαν, ν' ἀφρίσωμεν τοὺς αἵρεσι-άρχας τούτους; τῆς τέχνης, νὰ στιγματίσωμεν δι' αἰωνίου ἀναθέματος τοὺς σχοινοβάτας τούτους; τοῦ πνεύματος;

Ὁ σὺ, ἐνθρως ὁπαδὸς τῆς αἰδοῦς ἐκείνης τῆς μεγαλοφυΐας, ἥτις ἄγει τὴν ἀηδὸν οὐχὶ εἰς τὴν ἐπιδεικτικὴν τῆς ἡμέρας λάμπιν, ἀλλ' εἰς τῆς νυκτὸς τὸ μυστηριώδες σκότος; τὸν δὲ ποιητὴν οὐχὶ εἰς τὸν σάλεν τῆς ὀργιζούσης ἀνθρωπότητος, ἀλλ' εἰς τὴν ἱεροπρεπῆ τοῦ εἴστρου μένουσιν,—εἰσελθε εἰς τὴν πεφωταγωγημένην ἐκείνην αἴθουσαν, ὅπου

περίεργον πλῆθος συνωθεῖται. Ἀποκάλυψον τὴν κεφαλὴν σου, διότι ἴστασαι ἐνώπιον νέας τοῦ Δημιουργοῦ ἐνσπρκώσεως. Ἄνθρωπος, ὡς σὺ, ὀρθοῦται διαπρεπῆς καὶ ἀγέρωχος ἐν ὅλῃ τῇ σεμνοπρεπείᾳ τοῦ μεγαλείου του· οἱ περὶ αὐτὸν τῷ προσήνεγκον μικρὸν νόμισμα, καὶ ἐντὸς τοῦ στενοῦ ἐκείνου χώρου τῷ ἐπέταξαν νὰ δημιουργήσῃ. Ἐνόμισαν ὅτι ἐν ψῆγμα χρυσοῦ ἡ ἀργύρου δύναται ν' ἀναφλέξῃ τὸ ἡράκιστον! Καὶ ὅμως οἱ στίχοι ῥέουσι γοργοί, αὐτόματοι, ἐκούσιοι ἐκ τοῦ στόματος τοῦ αὐτοσχεδιάζοντος ποιητοῦ, τοῦ ἀνευ προπαρασκευῆς καὶ οὕτε καὶ προηγουμένης σκέψεως; πραγματουομένου τὰ ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου προτεινόμενα αὐτῷ θέματα. Δὲν ἐξάγει ἐκ τοῦ χάους τὰ στοιχεῖα, καὶ ὅμως ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀναδύει τὸ στερέωμα; δὲν συνάγει τὰ ὕδατα καὶ ὅμως ἐπὶ τῶν χειλέων του μινυρίζει ὁ ῥάξ; δὲν λαμβάνει χοῦν, καὶ ὅμως πλάττει τὸν ἄνθρωπον ὥρατον, φαινόν, ἴσον τοῖς ἀγγέλοις. Ἐντούτοις σὺ παρκαλοῦθαί; ἀσθμαίνων καὶ ἀγωνιῶν τὸν ροῦν τοῦ ἀκατασχέτου ἐκείνου χειμάρρου φοβέσαι; μὴ ἡ ἀντάρτις ὁμοιοκαταληξία ἀφηνίασῃ ὑπὸ τὸν χαλινὸν τῆς κυριάρχου ἐκείνης φαντασίας; τρέμεις, καθόσον χωρεῖ πρὸς τὸ μοιραῖον τοῦ στίχου τέρμα, καὶ ὅμως ἡ λέξις ἡ προωρισμένη ἐν ρυθμῷ μετὰ τῆς ἄλλης νὰ τυχευθῇ προσέρχεται ὑποτελής; καὶ σχεδὸν ἐκούτις εἰς τὸ συνοικέσιον ἐκείνο τῆς ἁρμονίας. Παλλάκι, κατερχόμενος ἐκ τοῦ ὕψους; τῆς ἐμπνεύσεως; ὁ θεόληπτος ποιητῆς; ἐξαιτεῖται παρὰ σοῦ τὰς τελικὰς λέξεις καὶ ὁμοιοκαταληξίας τῶν ᾠσμάτων του. Πανυχρὰ ῥάκη δι' ὧν πολλάκι; προσπαθεῖ νὰ σπαργανώσῃ τὸ γεννώμενον γίγαντα!

Οὐχ ἦττον ἡ ἀκροπαράσκευος αὐτῆς ποίησις παρέσχεν ἐνίοτε πρὸς τοὺς εἰδωμονας θέμα δικαίως κατακρίσεως. Ἡ αὐστηρά τοῦ Βολταίρου περὶ τοῦ Σακροσπέρου ρῆσις

«un barbare frotté de génie»

δύναται ἐνίοτε νὰ ἐφραμοσθῇ ἐπὶ τῶν αὐ-

τοσχεδίων τούτων στιχουργῶν. Ἡ ποίησις δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν, κατὰ τὸν Πλάτωνα, μινίαν ἐκείνην, ἥτις ἄγει τὸν ἄνθρωπον ἐκτὸς τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τέχνην, ἥτις τὰ ποιητικὰ ἐξάρματα συναρμολογεῖ, καλλώνει καὶ ἀπαθανατίζει. Τὸ μεγαλύτερον τῆς ἐμπνεύσεως, μὴ βοηθούμενον ὑπὸ τῆς τέχνης παράγει τὸ σικιδόν, τὸ ἀμορρον, τὸ τερατώδες· αἱ Μοῦσαι δὲν κατέχουσιν ἀναμέσον τῶν χρίων καὶ τῶν γυπῶν τῶν οὐρανομήκων ἱμαλαίων, ἀλλὰ ἐν μέσῳ τῶν κρίων καὶ ἀχδόνων τοῦ μικροῦ ἀλλ' εὐθαλὺς Παρχασσοῦ.

Ἡ αὐτοσχεδία· ποίησις ἐγεννήθη, οὕτως εἰπεῖν, σὺν τῷ ἀνθρώπῳ· διότι βεβαίως αὐτοσχεδία· ποίησις ἐφείλει νὰ κληθῇ ὁ ὕμνος ἐκείνος, ὃν ἀπέειπε τὴν περὶ θένον ἔτι ἀνθρωπότητα ὑπηγόρευσαν ἀφ' ἐνὸς μὲν αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ παθήσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου. Αὐτοσχεδία· ποιητὴς δύναται νὰ ἐνομασθῇ ὁ Προφητάναξ, οἱ ἕτεροι Προφῆται, καὶ ὁ μέγας ἐκείνος ραψῶδός ὃν ἐνομαζόμενον Ὀμηρον. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἀνευρίσκομεν πλείστους ἄλλους αὐτοσχεδίων ποιητάς, ὡς παραδείγματός χάριν, τὸν Φιλόξενον ἀκμάσαντα ἐπὶ Διονυσίῳ τοῦ νεωτέρου, τὸν Ἀντίπατρον ἐκ Σιδῶνος, τὸν Διογένη ἐκ Ταρσοῦ καὶ διαφόρους ἄλλους. Τοιούτους ποιητάς ἀπαντῶμεν καὶ παρὰ τοῖς Λατίνοις· τὸν Ἀρχίαν ἐκ Τάραντος, τὸν Κουέντον Ρέννιον, τὸν Παλέμονα Φάννιον ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου.

Ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις πλείστα τῆς Εὐρώπης ἔθνη παρήγαγον ποιητάς τοιούτους· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν Ἰταλίᾳ ἀνετίθησαν οὗτοι πολυπληθέστεροι καὶ τελειότεροι, δὲν θέλομεν διαλάθει ἐνταῦθα ἡ περὶ τῶν ἱταλῶν αὐτοσχεδίων ποιητῶν ὅπως μὴ ὑπερπηδήσωμεν τὰ στενά ὅρια τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ.

Τὸν πρῶτον αὐτοσχεδίων ποιητὴν τῆς Ἰταλίας, παραλείποντες τὰ ἄξιστα ἀρλογήματα ἄλλων προηγουμένων, ἀνευρίσκομεν κατὰ τὴν 1Ε. ἑκατονταετη-

ρίδα, οὗτος δ' ἐστὶν Νικόλαος ὁ Leonicensis ἐκ Λονίγου, μικρᾶς πόλεως τῆς ἐπαρχίας τῆς Βικεντίας· ἀλλὰ πολλῶ ἀνώτερος· τούτου ἀναφαίνεται ὁ σχεδὸν κατὰ τοῦ αὐτοῦ χρόνους ἀκμάσας Serafino Aquilano οὕτω κληθεὶς καθὼ γεννηθεὶς ἐν Aquila, πολιχνίῳ τῆς Καλαβρίας. Λέγεται ὅτι κατὰ μίμησιν τῶν Ἑλλήνων ραψῶδων, οὗτος περιηγήθη πλείστους ἰταλικὰς χώρας, ἀγαπώμενος τὰ μάλα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, τοῦ δουκὸς τῶν Μεδιολάνων καὶ τοῦ καρδινάλιου Ἀσκάνιου Sforza, ὅστις τὸν ἤγαγεν ἐκ Μεδιολάνων εἰς Ρώμην, ὅπου καὶ αὐτὸς ὁ θηριώδης δουξ Βαλεντινός (Cesare Borgia) ἐδαψίλευσεν αὐτῷ πλείστους ὅσας τιμὰς θαλγόμενος ὑπὸ τῆς ἡδύτητας τῶν στίχων του. Μεγάλῃ ἐν τῷ καὶ τελεσιουργὸς ἡ δύναμις τῆς ποιήσεως! Ὁ ποιητὴς οὗτος ἀπέθανε τῷ 1500 ἐν Ρώμῃ, ἐν δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγίας Μαρίας τοῦ Λαοῦ, ὅπου ἐτάφη, ἀναγινώσκεται ἔτι ἡ ἐπιτύμβιός αὐτοῦ ἐπιγραφὴ· Ὁ Βερνάρδος Accolti, αὐτοσχεδίαστῆς καὶ οὗτος, γεννηθεὶς ἐν Ἀρητίῳ, ἐξ οὗ ἐκλήθη 1' Aretino, μετέπειτα ἐφηδός εἰς τὴν αὐλὴν τῶν δουκῶν τοῦ Este ἐν Φερράρᾳ, εἶτα δὲ εἰς Ρώμην, ὅπου Πάπας Λέων ὁ 1'. γενναιόδωρος τῶν τεχνῶν προσάτης ἤρεσκετο ἀκούων αὐτὸν αὐτοσχεδιάζοντα ἐν τῷ Βατικανῷ, ἐνθ' ὁ μέγας Ραφαὴλ ἐτεχνούργει τὰς ἀθανάτους αὐτοῦ τοιχογραφίας. Ὁ Ἀρίστος ἐθαύμασε τὴν εὐφυΐαν τοῦ Accolti καὶ ἀνεκέρυξεν αὐτὸν μοναδικὸν τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ποιητὴν. Σύγχρονοι τῷ αὐτοσχεδιστῇ τούτῳ ἀποβιώσαντι τῷ 1534 διέπρεψαν ὁ Ἀνδρέας Marone ἐκ Βρεσκίας, αὐτοσχεδίαστῆς λατινικῶν στίχων καὶ ὁ Brandolini ἐκ Φλωρεντίας, οὗ οἱ στίχοι ἀπέπνεον τὴν χάριν ἐκείνην καὶ γλαφυρότητα, ἥτις ἐστὶ τὸ ἀναφαίρετον τῶν Τοσκάνων κτῆμα· οὐχ ἥττον ὁ ποιητὴς οὗτος ἠττήθη ἐν ποιητικῷ τινι ἀγῶνι πρὸς τὸν Marone ἐπὶ παρουσίᾳ Λέοντος τοῦ 1'. κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ προστατῶν

τῆς οἰκίας τῶν Μεδίκων, ἐξ ἧς εἶλκε τὸ γένος· καὶ ὁ περιώνυμος οὗτος ποντίφηξ.

Ἐτεροὶ αὐτοσχεδιασταὶ ἤμασαν κατὰ τὸν ΙΕ'. καὶ ΙΣΤ'. αἰῶνα· ὁ ἐκ Μαντούης Μάριος Filelfo, στιχοποιῶν ἑκατὸν προταθέντα αὐτῷ θέματα καὶ μετὰ θαυμασίας μνήμης μεταφράζων αὐτὰ ἀκολούθως λατινιστί· Bramante ὁ περίφημος ἀρχιτέκτων· ὁ Χριστόφορος Fiorentino τοῦπικλιν Ι' Altissimo, συγγραφεὺς τοῦ μυθιστορικοῦ ποιήματος *el Realis*, ὅπερ οἱ ραψῶδοι τοῦ λαοῦ (*cantastorie*) ἀναγινώσκουσι σήμερον ἐτι εἰς τοὺς λαζαρίωνος· καθημένους ἐπὶ τῆς προκυμαίας τῆς Νεαπόλεως·—καὶ ἄλλοι διάφοροι, ἐν οἷς ὁ Ἅγιος Φίλιππος Νέρης, ὁ αὐτοσχεδιάζων ἱερὸς ὕμνος λατινιστί καὶ ἰταλίστι, καὶ ὁ Σίλβιος Ἀντώνιος τῶν Abbruzzi, ὃν ὁ πάππας Κλήμης ὁ Η'. περιέβαλε τὸ τοῦ καρδινάλιου ἀξίωμα.

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα διακρίθη ὁ Παῦλος Rolli ἐκ Ρώμης, ὁ αὐτοσχεδιάζων στίχους τοσοῦτον γλαφυροῦς, ὥστε ἐφαίνοντο μεμελετημένοι, ἀλλὰ ὁ πάντων τῶν ἄλλων κατισχύσας ἐστὶν ὁ ἐκ Σιένης Βερναρδίνος Perfalli, ὁ ὧς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτοσχεδιάζων ἀκτασυλλάβους· στίχους ἐπὶ φιλοσοφικῶν καὶ θεολογικῶν θεμάτων. Ὁ ποιητὴς αὗτος διωρίσθη καθηγητὴς κανονικοῦ καὶ ἀστυκοῦ δικαίου ἐν τῇ πανεπιστημίᾳ τῆς Πίζης, ἀπενεμήθη δ' αὐτῷ τὸ παράσημον τοῦ ἀγ. Στεφάνου. Ὁ πάππας Βενέδικτος ὁ ΙΓ'. ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς Ρώμην, περιβλήντα ἀκολούθως ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τὸν στέφανον ἐκεῖνον, δι' οὗ ἡ δόξα ἐστειψέ τὸν Πετράρχην, καὶ ὃν ὁ θάνατος ἤρνήθη εἰς τὸν Τάσσον. Καὶ αὐτὸς ὁ Μεταστάσιος προκατήρξατο τοῦ ποιητικοῦ σταδίου τοῦ αὐτοσχεδιάζων στίχους, μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ὁποίων ἐλειποθύμει, ὡς καταβληθεὶς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐμπνεύσεώς του.

Δὲν ὑπέρχετο τὸ ἀσθενέστερον φύλον τοῦ ἰσχυροτέρου ἐν τῇ εὐγενεὶ πύτῃ παλαίστρᾳ· ἡ Κικιλία Micheli ἐξ Ἑνετίας,

ἡ Ἰωάννα Santi, ἡ Βερδάρχα ἐκ Κορεγγίου, καὶ ἄλλαι πλεῖσαι ἐδρεψαν τὰς δάφνας ἐφημέρου δημοτικότητος, μὴ δυνηθεῖσαι ν' ἀντιτάξωσιν αἰδίων ὄνομα εἰς τὸν ἀμείλικτον τῆς λήθης χεῖμαρρον. Ἐκ τῆς φάλαγγος ὅμως ταύτης τῶν αὐτοσχεδίων ποιητριῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος· μία μόνη κατίσχυε τῶν ἐπηρείων τοῦ χρόνου· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ Μαγδαληνὴ Morelli Fernandez ἐκ Πιστοίας, δικασμοτάτη ἐν Εὐρώπῃ ὑπὸ τὸ ἀρκαδικὸν ὄνομα *Corilla Olimpica*. Ὁ Φραγκίσκος Α'. αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας προσεκάλεσεν αὐτὴν εἰς Βιέννην, ὅπου ἐτύχεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς· συγχρόνως δὲ ἡ Αικατερίνη Β'. τῇ προσήνεγκας τιμὰς καὶ δόξαν ἐν Πετρούπολει, ὃς ἡ *Corilla* ἀπεποιήθη φρόνῳ τοῦ κατεφυγμένου ἐκείνου κλίματος. Ἐπανακάμφασαν εἰς Ἰταλίαν, Πίος ὁ ΣΤ'. ἐστειψεν αὐτὴν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ διὰ τῆς ποιητικῆς δάφνης μετὰ πανδήμου καὶ μεγαλοπρεπεστάτης πομπῆς. Ἡ ἔξοχος αὕτη ποιήτρια ἀπέθανε τῷ 1800 ἐν Φλωρεντίᾳ. Σύγχρονος σχεδὸν τῇ *Corilla* ἤμασεν ἕτερος μέγας αὐτοσχεδιαστὴς Σαλομὼν Fiorentino ἐκ Τοσκάνης, ἐδράκιος τὸ θρησκευμα, οὗ ἐνταῦθα παρατίθεμεν τὸ μεστὸν ποιητικῆς δυνάμει· καὶ μεταφυσικῆς ἀληθείας δισεπταστίχον, (δυσεπτότερον ἄλλως, ὡς καὶ τὰ ἄλλα αὐτοσχέδια ποιήματα, ἀπερ παρακτιόντες παραθέτομεν), εἰ, ἀπάντησιν ἑτέρου δισεπταστίχου ἐπίσης αὐτοσχεδίου τῆς *Corilla*, δι' οὗ αὕτη τὸν προέτρπε ν' ἀπαρνηθῇ τὴν θρησκείαν του.

Areane, imprentabili, profonde
Son le vie di Chi diè l'essere al niente;
E a sua giustizia e a sua bontà risponde:
Quant' oprò, quanto vuol, quant' acconsento

Ei di tutto il Creato è vita e mente,
Il move, e il come e lo perchè nascondei
Or che sia l'avvenir, s'anco il presente
Ogni terreno immaginar confonde?

Donna, il cui nome illustre, altisonante
Fe' già stanca la Dea dai vanni audaci
Da' lidi dell' Aurora al mar d' Atlantide

Segui co' carmi pur gli estri vivaci,
Ma il vel, che cela tante cose e tante,
Mira che in fronte ha scritto: A d o r a e
(t a c i .

Ἐφάμιλλος τοῦ ποιητοῦ τούτου, καίτοι ὀλίγον μεταγενέστερος, ἀναδείχθη ὁ Φραγκίσκος Γιάννι ἐκ Ρώμης, υἱὸς πτωχοῦ σαγματοποιοῦ τῆς πόλεως ταύτης καὶ γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὥστε συναγωνισάμενος μετὰ τοῦ Μόντη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποιητικοῦ θέματος, ἐδ θά ν α τ ο ς τ ο ὕ Ἰ ο ὕ δ α . Π ᾶ ς ἔ σ τ ω καὶ ἀκροθιγῶς μελετήσας τὴν ἰταλικὴν φιλολογίαν, δὲν ἀγνοεῖ βεβαίως τὸν τελευταῖον περιώνυμον στίχον τοῦ διςεπταστίχου τοῦ Γιάννι, δι' οὗ καὶ μό-νου τὸ ἀσμάτιον τοῦτο κατίσχυσε τῶν τεσσάρων γραφικῶν καὶ τετορνευμένων δεκτεταρστίχων τοῦ Μόντη. Ναπολέων ὁ Α' ἀπένειμεν αὐτῷ τιμὰς καὶ πλου-σίας ἀμοιβάς· οὗτος δὲ οὐχὶ ἀνάξιον μέ-λος τῆς ἀλλοπροσάλλου τῶν τότε ποιητῶν γενεᾶς, ἔψαλλε τοῖς θριάμβους τοῦ αὐτοκράτορος, ἀφ' οὗ ἐξύμνησε τὰ πρόπαια τῆς δημοκρατίας. Ὁ ποιητὴς οὗτος κατὰ τὸ ἔξαρκα καὶ τὴν γονιμότη-τα τῆς φαντασίας ὑπερῃκόντισεν ἅ-παντας τοὺς προκατόχους· τοῦ δυστυχῶς ὅμως ἀσχημίζει τοὺς στίχους αὐτοῦ ἢ ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον ὕρισταμένη μίμησις παρ' Ἰταλοῖς τοῦ γαλλικοῦ ὕ-φους, τοῦ τοσοῦτον, μεθ' ἔλην τὴν φα-νομενικὴν ὁμοιότητα, ἀπώδοντας πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν φύσιν τῆς ἰταλικῆς γλώσσης. Δὲν δυνάμεθα νὰ περάνωμεν τὰς περὶ τοῦ Γιάννι ἡμετέρας πληροφο-ρίας, χωρὶς νὰ ποιήσωμεν μνηστὴν ἐτέρου περιφήμου αὐτοσχεδιαστοῦ, τοῦ Gagliuffi, ὅστις ἐπανελάμβανεν εἰς γλαφυροὺς λα-τινικοὺς στίχους τοὺς ὑπὸ τοῦ Γιάννι Ἰταλιστὶ ἀπαγγελλομένους. Ὀλίγον πρὸ τοῦ Γιάννι ἤκμασεν ὁ εὐαίσθητος καὶ χαρίεις Redaelli, οὗ τὸ κύκνειον ἄσμα, ἡ-ρουν τὸ περιπαθὲς ποιημάτιον, ὅπερ ψυ-χορραγῶν ἀπηθύνηε πρὸς τὴν σύζυγόν του, παρκατίθεμεν ἐνταῦθα.

Odi d' un uom, ehe muore,
Odi l' estremo suon:
Quest' appassito fiore
Ricevi, Elvira, in don.

Quanto geloso ei sia
Tu lo conosci appien:
Il di, che fosti mia,
Te lo strappai dal sen.

Simbolo allor d' affetto,
Or pegno di dolor,
Torni a posarti in petto
Quest' appassito fior.

E in cor ti sia scolpito,
Se crudo il cor non è,
Come ti fu rapito,
Come fu reso a te.

Ὁ ἐκ Πιστοίας Sestini, οὐχὶ πολὺ εὐ-φάνταστος, ἀλλὰ γλαφυρὸς αὐτοσχεδῖος ποιητὴς συμπληροῖ τελευταῖος τὴν σεμνὴν φάλαγγα τῶν τοιοῦτου εἶδους δοιδῶν τοῦ 18^{ου} αἰῶνος. Ἀγαπώμενος τὰ μέγιστα ἐν ταύτῃ Ἰταλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ὥς ἐκ τῆς ἡπιότητος τοῦ χαρκατηρὸς του καὶ ἀ-δρόμητος τῶν αἰσθημάτων του, ἔγραψε τὴν Pia de' Tolomei ἄριστον ποίημα, οὗ ἔνεκεν δύναται νὰ καταλάβῃ διαπρεπῆ θέσιν μεταξὺ τῶν Ἰταλῶν ποιητῶν.

Κατὰ τὴν ἡμετέραν ἑκατονταετηρίδα ἡ αὐτοσχεδῖος ποίησις ἤχθη εἰς τὸ κα-τακόρυφον τῆς δοξῆς αὐτῆς σημεῖον ὑπὸ τοῦ περιπαλήτου Θωμᾶ Sgricci ἐξ Ἀρη-τίου. Ὁ τεράστιος οὗτος ποιητὴς ἀπ-αξίων τὸ κενὸν θέλημα τῶν εὐκόλων καὶ εὐχῶν ὁμοιοκαταληξιῶν, καὶ ἀσπκ-σθεῖς τὸν ἀνομοιοτέλεστον στίχον, τὸν πάντων δυσχερέστατον, πρῶτος ἐτελ-μψε ν' αὐτοσχεδιάσῃ δλοκλήρου τρα-γωδίας, ἐφελκύσας τὸν θαυμασμόν οὐ μόνον τῶν συμπατριωτῶν του, ἀλλὰ τῶν Γάλλων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἐγγέλου, ἀπονέμοντος αὐτῷ ἐν τῇ «Αἰσθητικῇ» ἐξ-αιρετικὸν φόρον ἐπαινίου. Ὁ Sgricci ἐτάφη μεταξὺ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῆς ἰ-ταλίας ἐν τῇ Santa Croce τῆς Φλω-ρεντίας, ὅπου πρὸ τριῶν ἐτῶν κοιμᾶται καὶ ὁ ἡμέτερος Φώσκολος. Τοῦ ποιητοῦ

τούτου, ὅστις καὶ πλὴν τῶν τραγωδιῶν
ὑποσχεδίασε καὶ λυρικά ποιήματα,
παραιτίθεμεν τοὺς ἐξῆς στίχους, ἐν οἷς διὰ
ποιητικῶν χρωμάτων ἀναλίσκεται μέγας
φιλοσοφικὸς ὁρισμός.

Il passato non è, ma ce lo finge
La viva rimembranza:
Il futuro non è, ma ce lo pinge
La fervida speranza:
Il presente sol è, ma in un baleno
Passa del nulla in seno:
La nostra vita è appunto
Una memoria, una speranza, un punto.

Σύγχρονος σχεδὸν τῷ Sgricci ἤκρα-
σεν ὁ Γαβριήλ Rossetti ἐκ Νεαπόλεως,
εὐφάνταστος καὶ πρωτότυπος ποιητής,
ἄλλως τε γνωστός τῷ ἐγγραμμάτῳ κό-
σμῳ ὡς συγγραφεὺς τοῦ ἐμβριθοῦς βι-
βλίου «*Commento sulla Divina Commedia*»,
καὶ ὁ Λουδοβίκος Ciccioni, ὅστις ἀκο-
λουθῶν τὰ ἔχνη τοῦ Sgricci ὑποσχεδιάζε
τραγωδίας, κατισχύσας ἐνώπιον τῶν
μελῶν τῆς γαλλικῆς ἀκκδημίας τοῦ δι-
κτύμου γάλλου αὐτοσχεδιαστοῦ Εὐγενίου
Pradol.

Πλὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Sgricci
οὐδεὶς διήγειρε τοσοῦτον ἐν Εὐρώπῃ ἐν-
θουσιασμόν, ὥς ὁ Ἰωσήφ Regaldi ἐκ Νο-
δάρας, ὄνομα προσφιλὲς τοῖς Ἕλλησι,
καὶ γνωστός ἐπίσης τοῖς Ζακυνθίοις,
καθὼ μεταδόξῃ ἐνταῦθα κατὰ τὸ 1852,
καὶ αὐτοσχεδιάσας πλείστα λυρικά
στίχους γήματα. Ἡ καλλικέλαδος τοῦ
Ζηλοκώστα μουσα ἡρμήνευσεν εἰς τὰ ἐλ-
ληνικὴν κοινὸν διάφορα τοῦ δαιμονίου
τούτου ποιητοῦ ἀριστοτεχνήματα, οὗ
τω δὲ καὶ οἱ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τὴν
ἰταλικὴν ἀγνοοῦντες, δύνανται ἐν τῇ
ἀπαρμύλλῳ τοῦ στρατιώτου ποιητοῦ
μεταφράσει νὰ θαυμάσωσι τὸ ὕψος τῆς
φαντασίας καὶ τὸ τολμηρὸν τῆς φρά-
σεως, ἐφ' οἷς διακρίνεται ὁ ἰταλὸς ἀοι-
δός. Ὁ διάσημος οὗτος ἀνὴρ, γέρον
ῆδ' ἀνὴρ, διατρίβει ἐν Βονωνίᾳ, ὅπου τιμᾷ τὴν
ἐδρὰν τῆς Ἱστορίας ἐν τῷ ἐκεῖ πανεπι-
στημίῳ, πάντοτε μετ' εὐχαριστήσεως ἐν
θυμούμενος τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, αἱ δι-

ήνυσεν ἐν Ἑλλάδι. Τοῦ μεγάλου τούτου
ποιητοῦ παραιτίθεμεν τοὺς ἐξῆς ὡραίο-
τάτους στίχους, οὓς δυνάμεθα δικαίως
ν' ἀποκαλέσωμεν τὴν ἀποθέωσιν τοῦ ἑ-
ρατος.

Vorrei l'ardor degli angeli,
L'olezzo delle rose,
Tutto il sorriso accogliere,
Delle create cose.
E poi comporne eletta
Corona benedetta,
Che degna sia di te.

La deporrei sul candido
Tuo fronte, o mia regina:
Vi ilerei sul tramite
Dell'orma sua divina:
E martire d'amore,
Bello del tuo splendore,
Vorrei morirli al piè.

Μεταξὺ τῶν ἑλλων αὐτοσχεδιῶν τοῦ
αἰῶνος τούτου ποιητῶν, ἐν οἷς διεκρίθησαν,
νέοι ἔτι ὄντες, ὁ Μόντης καὶ ὁ Καρρεῖς, ἐ-
πιφανῆ κατέχουσι θέσιν οἱ σύγχρονοι
Pistrucci ρωμαῖοι, Guidobaldi καὶ Bin-
docii τοσκάνοι· μεταξὺ δὲ τῶν γυναικῶν
ἡ Bandettini ἐκ Δούκας, κινήσασα καὶ
αὐτοῦ τοῦ Μόντη τὸν θαυμασμόν, αἱ
μεταγενέστεραι καὶ σχεδὸν σύγχρονοι
ἡμῶν Fantastici καὶ Mattei ἐκ Φλωρεν-
τίας καὶ ἡ ἐτι ζῶσα Billi ἐκ Νεαπόλεως.

Ἡ Ἑλλὰς, ἡ γῆ αὕτη τῆς μουσικῆς
καὶ τῶν ἀνθέων, ὥς εἶπεν ὁ Πεγάδης,
ἡ προνομιοῦχος αὕτη πατρὶς τοῦ ἄσμα-
τος καὶ τῆς καλλιτεχνίας ἐδωρήσατο,
οὕτως εἰπεῖν, τῇ ἀδελφῇ Ἰταλίᾳ διακε-
κριμένῃν τοιοῦτου εἶδους ποιήτριαν, τὴν
πρὸ ὀλίγου ἀποβιώσασαν ἐν Φλωρεντίᾳ
Ἀγγελικὴν Πάλλη, ἰταλιστὴ μὲν στιχομε-
γήσασαν, ἑλληνικὴν ὅμως καρδίαν ἀείποτε
διατηρήσασαν. Γνωστόν ἐστιν ὅτι ὁ δι-
άσημος μυθιστοριογράφος τῆς Ἰταλίας
Guerrazzi ἐθαύμασε τὴν νεαράν Ἑλληνί-
δα αὐτοσχεδιάζουσαν, ὥς ἐπίσης γνωστὴ
ἐστὶν ἡ ὑπόληψις, ἥς παρὰ πᾶσι τοῖς
λογίοις τῆς χώρας ἐκείνης πάντοτε ἔ-
τυχεν.

Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις οὐδεὶς ἐν

Ἑλλάδι· ἀνεφάνη ἔξωχος αὐτοσχέδιος ποιητής· πλὴν οὗτος κυφορεῖται ἐν τῇ μελλούσῃ τοῦ ἔθνους τύχῃ. Ὅταν ἡ πατρις βυβλίῃ εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν προαιωνίων αὐτῇ· πόθων, τότε αἴρνης ὁ ἀναφύῃ ὁ θεοπρόβλητος Τυρταῖος, ὅστις διὰ περιπαθῶν στίχων θὰ κλυτὴ τὰς παρελθούσας τοῦ ἔθνους ὁδύνας, καὶ διὰ θουρίων ἀσμάτων θὰ πνυγυρίσῃ τὴν μεγάλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀναγέννησιν!

M. MARTZOKΗΣ.

Ο ΚΩΝΩΨ

[Μονογραφία]

Λαμβάνω τὸν κώνωψ ὡς ἀντικείμενον τινῶν παρετηρήσεών μου. Κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον δικαιούμαι εἰς τοῦτο, καὶ ὅσον καὶ αὐτὸς πολλάκις ἐξελέξατό με ὡς ἀντικείμενον διαφόρων σπουδῶν του.

Αἱ σχέσεις μου ἦσαν πάντοτε στενὴ, ὀλίγον δὲ φιλικαί· μοὶ φαίνεται ὅθεν ὅτι δύναμαι νὰ λάβω τὸ θάρρος ἵνα τὸν κρίνω εὐλικρινῶς καὶ ἀμερολήπτως.

Διάφοροι εἰσὶν αἱ ὑπάρχουσαι περὶ τῶν κωνώπων γνώμαι. Τινὲς θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἐχθρὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· ἄλλοι ἀνακαλύπτουσιν ἐν τῇ ὑπάρξει του θεῖαν τινὰ καὶ ὑψηλὴν ἀποστολὴν πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ὑπομονῆς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

Ἀπέναντι δύο τοσοῦτον διαφορετικῶν ἰδεῶν εὐκόλως γίνεται καταφνῆς ὅτι καὶ λίχν δύσκολον εἶναι νὰ καταλήξωμεν εἰς θετικὸν τι συμπέρασμα περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστολῆς τοῦ μεγάλου τοῦτου καὶ τρομεροῦ τῆς φύσεως πλάσματος.

Ἐν τούτοις ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἵνα εἰπώμεν τινὰ, ἅπερ βυβλίᾳ σπουδῇ καὶ παῖρα πολυχρόνιος μᾶς ἐδίδαξεν.

Ὅποιεδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ γενικὴ γνώμη, ὁ κώνωψ ἔχει χαρακτηρηστικά τινὰ

ὄντως ἄξια θαυμασμοῦ· ἔχει π.χ. μέγιστον βυθμὸν ἀπαθείας, ἥτις ἐναργέστατα γίνεται καταφνῆς ἀκόμη καὶ εἰς τὰς πλέον κρισίμους περιστάσεις. Εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως καὶ ὄντως πάντα ὑπερβαίνει ἔπαινον, ὅτι, ὅση ταραχὴ καὶ ἂν γίνεται πέριξ αὐτοῦ, ὁ κώνωψ πάντοτε μένει ἀπαθής, καὶ ἂν ὅλως ἐκτὸς σεαυτοῦ θελήσῃ νὰ πατάξῃ αὐτὸν διὰ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς σου, ἐκεῖνος ἡσύχω· θέλει σὲ ἀτενίσει, μὴ δεικνύων οὐδὲν ὀργῆς ἔχνος.

Ὁ κώνωψ εἶναι κοινωνικός· Ἀγαπᾷ τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων συναναστροφὴν. Τοιούτῃ ἡ φύσις του, καὶ τοῦτο χρεωστούμεν νὰ τὸ εἰπώμεν πρὸς ἔπαινόν του. Εἶναι ἐλευθέριος τοῦ τρόπου· καὶ οὐδόλως συστέλλεται, πρᾶγμα ὅπερ οἱ φίλοι τῶν ἀριστοκρατικῶν ἡθῶν ἀποφάνονται ὅτι ὅζει τῆς οἰκειότητος ἐκείνης, ἥτις πολλάκις ὑποκρύπτει τὴν αὐθάδειαν.

Ὁ κώνωψ οὐδέποτε περιμένει ἵνα τὸν εἰσαγάγῃσι· δρᾷ τὴν χεῖρά σου, ἢ ἀσπάζεται τὴν παρειάν σου ἅμα σὲ γνωρίσῃ. Εἶναι ἐπίμονος καὶ οὐδέποτε ὑποχωρεῖ ἢ ψυχραίνεται, ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇ νὰ ὑποκριθῇ τὸν ὑπερήφανον, τὸν ἀκατάδεκτον ἢ τὸν ἀριστοκράτην. Τέλος ἅμα σὲ γνωρίσῃ προσκολλᾷται περισσότερο ἢ ὁ στενότερός σου φίλος, πλέον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Οἱ ἐχθροὶ του χρεωστούσι νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι εἶναι ἀντίπαλος εὐγενής. Προβαίνει εἰς τὴν μάχην γενναίως· καὶ προησία, πάντοτε προαναγγέλλων τὴν ἐλευσίαν του. Τοῦτο πολλάκις οὐκ ὀλίγον συντελεῖ νὰ ἐνσπείρῃ τὸν τρόμον καὶ νὰ παθαρρύνῃ τὸν ἀνθρώπον.

Ὅπως ὁ ἔρως, οὕτω καὶ ὁ κώνωψ περιφρονεῖ πάντα τὰ προφυλακτικά σου μέτρα, ἅμα δὲ καὶ ὅλους τοὺς κλειδοποιούς τῆς οἰκουμένης.

Κατὰ τὸν μέγαν τῆς ἡμέρας κύσωνα, ὅπότεν ἐν ἑορῇ ἐσπέρᾳ, νηνεμίας ἐπικρατούσης, καθήσῃ πλησίον τοῦ παρθεύρου, ἔσο βέβαιος ὅτι μετ' οὐ πολὺ θέλεις δεχθῇ τὴν τοῦ κώνωπος ἐπίσκεψιν.